

ἀρναδογέννα ἡ, ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάδα καὶ τοῦ ρ. γεννῶ.

Ἡ γεννῶσα κατὰ τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, ἐπὶ προβατίνας. Συνών. ἀρνογέννα, ἀρνομιλίορα.

ἀρναδούλλα ἡ, Πελοπν. (Κλουτσίνοχ. Κορινθ. Μεσσ.)
Στερελλ.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνάδα διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.

Ἀρναδίτσα, ὁ ἰδ.

ἀρνακάδα ἡ, Θράκ. ἀρνιακάδα Λευκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι). Τὸ ἀρνιακάδα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀρνὶ ἢ τοῦ συνων. ἀρνιακό.

Δέρμα ἀρνίου, ἀρνακίς. Συνών. ἀρνακῆ 1, ἀρνακούτα, ἀρναῖ 1, ἀρνιακός Β1, ἀρνιδερό, ἀρνιακό (λ. ἀρνιακός 2), ἀρνώδεσμα 1, ἀρνώκουρο 2, ἀρνοτόμαρο.

ἀρνακῆ ἡ, Κρήτ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆ.

1) Ἀρνακάδα, ὁ ἰδ., Κρήτ. 2) Δέρμα προβάτου Πελοπν. (Μεσσ.) Συνών. ἀρνιακός Β2, ἀρνώδεσμα 2, προβῆ.

ἀρνάκι τό, κοιν. ἀρνάκ' βόρ. ἰδιώμ. ἀρνάτσι πολ. λαχ. καὶ Τσακων.

Ἐποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι.

1) Μικρὸν ἀρνίον κοιν. καὶ Τσακων.: *Γέννησε ἡ προβατίνα κ' ἔκανε ἓνα ἄσπρο ἀρνάκι. Τρέχει τ' ἀρνάκι πίσω ἀπὸ τὴ μάνα του. Τ' ἀρνάκια βυζαίνουν τοῖς μάννες τους κοιν. || Φρ. Ἀρνάκι μου! (θωπευτικῶς πρὸς μικρὸν παιδίον). "Ἐν' ἀρνάκι πουλῶ, ποῖός τ' ἀγοράζει!" (οὕτως ἐπιφωνοῦν θωπευτικῶς αἱ μητέρες ἢ ἄλλοι οἰκεῖοι φέροντες τὰ μικρὰ παιδιά ἐπὶ τῶν ὤμων). "Ἦουχος σὰν ἀρνάκι (ἐπὶ ἀνθρώπου ἡρέμου καὶ πράου). "Ἐγινε - τὸν ἔκανε ἀρνάκι (πραότατον) σύννηθ. || Ἄσμ.*

Κοιμᾶται νηούτικος γαμπρός, κοιμᾶται σὰν τ' ἀρνάκι

Ἡπ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀρνάκ' ἢ λ. καὶ ὡς τοπων. Στερελλ. (Ναύπακτ.) Συνών. ἀρναδάκι, ἀρναράκι, ἀρνάρι 1, ἀρνελλί, ἀρνίκι, ἀρνίτσι, ἀρνώπουλλο 1, ἀρνούδιν, ἀρνούτσι 1. β) Κρέας ἀρνήσιον σύννηθ.: *Ψώνισα ἀρνάκι. Πβ. ἀρνιακός Α1. γ) Ἐπιθετικ., ἥσυχος, πρᾶος σύννηθ.: Ἀνθρωπος ἀρνάκι. Γυναῖκα ἀρνάκι. Παιδί ἀρνάκι. Θὰ σὲ κάμω νὰ στέκεσαι μπροστά μου ἀρνάκι! (ἀπειλή). 2) Παιδιά συνήθως ἐν τῇ φρ. ὁ λύκος καὶ τ' ἀρνάκι παιζομένη ὡς ἐξῆς. Οἱ παῖκται σχηματίζουν κύκλον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχηγὸς τοποθετεῖ ἓνα τῶν παικτῶν ἀρνάκι λεγόμενον, ἐκτὸς δὲ αὐτοῦ ἕτερον, τὸν λύκον. Ὁ λύκος ὁρμᾷ νὰ συλλάβῃ τὸ ἀρνάκι, τὸ ὁποῖον ὁμῶς φεύγει διὰ μέσου τῶν παικτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιτρέπουν μὲν εἰς αὐτὸ τὴν ἔξοδον, ἐμποδίζουν δὲ εἰς τὸν λύκον τὴν εἴσοδον. "Ὅταν ὁ λύκος κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν καὶ τεχνασμάτων κατορθώσῃ νὰ τὸ συλλάβῃ, ἐπαναλαμβάνεται ἡ παιδιὰ ἀντικαθισταμένων ἀμοιβαίως τῶν παικτῶν τῶν ὑποδυομένων τὸ ἀρνάκι καὶ τὸν λύκον Πελοπν. (Ἀρκαδ. Κυνοῦρ. Μαντίν.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) κ.ά. 3) Πληθ., οἱ ὦμοι: Φρ. "Ἐλα νὰ σὲ πάρω 'ς τ' ἀρνάκια! (πρὸς παιδίον, τὸ ὁποῖον θέλει τις νὰ σηκώσῃ ἐπὶ τῶν ὤμων. Ἡ σημ. ἐκ τῆς πολλαχού ἐπικρατούσης συνηθείας νὰ λέγουν φέροντες ἐπὶ τῶν ὤμων παιδίον «ἐν' ἀρνάκι πουλῶ, ποῖός τ' ἀγοράζει!») Σῦρ. 4) Εἶδος μύκητος μικροῦ Κρήτ. Συνών. ἀρνακίτης, ἀρνίτσα 3, ἀρνούτι 2.*

ἀρνακίτης ὁ, ἀμάρτ. ἀρνασίτης Τήν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ τῆς καταλ. -ίτης.

Ἀρνάκι 4, ὁ ἰδ.

ἀρνακός ὁ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

Ἀρνὶ μικρὸν καὶ παχύ.

ἀρνακούτα ἡ, ΚΟικονόμ. Δοκίμ. 3,25 ἀρνιακούτα Μακεδ. (Σισάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνάκι καὶ ἀγνώστου β' συνθετ. Τὸ ἀρνιακούτα κατ' ἐπίδρασιν τοῦ οὐσ. ἀρνί.

Δέρμα ἀρνίου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα.

***ἀρναουτῆ** ἡ, ἀρναουτ-τῆ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ῆ.

Τὸ φυτὸν καψικὸν τὸ κοινὸν (*capsicum annuum*) τῆς τάξεως τῶν στρυχνωδῶν (*solanaceae*) ὀνομασθὲν οὕτω διὰ τὴν δριμεῖαν καὶ καυστικὴν γεῦσιν (ὡς δριμεῖς εἶναι καὶ οἱ Ἀλβανοί). Συνών. ἀρναούτι 2, πιπερεῖα. [**]

Ἀρναούτης ὁ, Ζάκ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαΐα) κ.ά. Ἀρναούτ'ς Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *Arnaud*.

1) Ἀλβανὸς συνήθως μετὰ σημ. σκωπτικῆς πρὸς δήλωσιν ἀνθρώπου ἀδιακρίτου, κακοῦ ἢ δύσνου ἢ ἀγροίκου καὶ σκαίου τοὺς τρόπους Ζάκ. Ἡπ. Κρήτ. Πελοπν. (Αἰγιάλ. Ἀχαΐα) Πόντ. (Χαλδ. κ.ά.): *Καημένε, μὴ πολεμᾷς νὰ σὲ καταλάβῃ ἓνας Ἀρναούτης ποῦ δὲν καταλαβαίνει ποῦ πάν τὰ τέσσερα Ἀχαΐα. || Παροιμ.*

Ἀρναούτη κάνεις φίλο; | κρᾶθειε καὶ κομμάτι ξύλο

(ἐπὶ φίλου ἀδιακρίτου καὶ ὀχληροῦ) Κρήτ. Ὁ Θεὸν παθεῖντο ἐν' Ἀρναούτ'ς; (ὁ Θεὸς μήπως εἶναι Ἀρβανίτης; ἦτοι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι σκληρὸς καὶ ἀδίκος, ἀλλὰ προστατεύει τοὺς ἀδικουμένους τιμωρῶν τοὺς ἀδικούντας. Λέγεται ἐπὶ ἀδικίας) Χαλδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κύπρ. Πελοπν. (Γύθ.), ὡς ἐπών. Σάμ. καὶ ὡς παρων. Θήρ. (Οἶα). 2) Τουρκαλβανὸς στρατιώτης Κρήτ. 3) Ὁ μὴ ὀμιλῶν καλῶς, ἀλλ' ἐκφέρων τὰς λέξεις μεταβεβλημένας ὥστε νὰ μὴ ἐννοῖται Κρήτ.

Πβ. Ἀρβανίτης.

ἀρναούτι τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) κ.ά. ἀρναούτ' Θεσσ. Μακεδ. (Σέρρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. ἀρναούτι-τι Ρόδ. ἀρνούτθι Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης.

1) Ποικιλία σίτου τοῦ ὑβώδους (*triticum turgidum* v. *arnauti*), σκληροῦ καὶ μεγαλοκόκκου Θεσσ. Μακεδ. (Σέρρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

2) Τὸ φυτὸν *ἀρναουτῆ, ὁ ἰδ., Ρόδ. Σύμ. [**]

Ἀρναουτῆ ἡ, Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Α. Κρήτ. (Σητ.) Ἀρναουτῆ Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης καὶ τῆς καταλ. -ῆ.

Ἡ χώρα τῶν Ἀλβανῶν καὶ περιεκτικῶς οἱ κάτοικοι τῆς χώρας. Πβ. Ἀρβανιτῆ.

Ἀρναούτικος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἀρναβούτικος Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Ἀρναούτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τικός.

1) Ὁ τοῖς Ἀλβανοῖς ἀνήκων ἡ συνήθης Πόντ. (Ἀμισ.): Ἀρναβούτικο φαγεῖ μὲ τὰ πράσες (πράσα) Ἀμισ. || Ἄσμ.

Πιστόλες Ἀρναούτικες θὰ πάρω 'να ζευγάρι νὰ τὸνε δῶ τὸ γερατὶ ποῦ θὰ ῥθῃ νὰ σὲ πάρῃ

Ἀπύρανθ. 2) Οὐδ. πληθ. τὰ Ἀρναούτικα οὐσ., ἡ Ἀλβανική γλῶσσα Κρήτ.

Πβ. Ἀρβανίτικος.

ἄρνάρα ἡ, Θράκ. (Αὐδήμ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρα, ἢ ἰδ. -αρος.

Προβατῖνα ἐνθ' ἀν.: Παροιμ.

Ἀρνάρα καθὼς γέννησε | χλωρὴ βοσκή δὲν ἔφαγε

ἐπὶ μητρὸς μὴ δυναμένης νὰ φάγῃ εἰς τὸν προσήκοντα πρόνον καὶ ἐν ἡσυχίᾳ ἔνεκα τῶν φροντίδων δι' ἀρτιγέννητον βρέφος) Αὐδήμ.

ἄρναράκι τό, ἀμάρτ. ἄρναράκ' Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνάρι.

Μικρὸν ἀρνίον: Αἰνιγμ.

Ἀρναράκ' τ' ἄρναράκ', | στέκειτ' ὅτ' ἔνα πουδαράκ'

(ἡ κράμβη). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἀρνάρι τό, Ἀθῆν. κ.ά. Πληθ. ἀρνάρια Πελοπν. (Αἰγιάλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ συνων. μανάρι.

1) Μικρὸν ἀρνίον Ἀθῆν. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1. 2) Πληθ., κτένια διὰ τῶν ὁποίων ξαίνουν τὰ ἀρνόκουρα (ἰδ. λ.)

ἀρνάρις ὁ, Λεξ. Βλαστ. 285 ἀρνάρ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Βοσκὸς ἀρνίων. Συνών. ἀρνοβοσκός.

ἀρνεᾷ ἡ, Κρήτ. Ρόδ. Σύμ. κ.ά. ἀρνεῖ Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀρνεά.

1) Δέρμα ἀρνίου Κρήτ. Σύμ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα. 2) Ἐριον ἀρνίου Κρήτ. Ρόδ.

ἀρνειγάρις ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνεῖσθαι, δι' ὃ ἰδ. ἀρνεῖμαι, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Μισάνθρωπος, μονομανής.

ἀρνεῖμαι, ἀρνοῦμαι λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πόντ. (Σάντ.) ἀρνεῖσθαι Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ζάκ. Θήρ. Καπ. (Σινασσ.) Κύπρ. κ.ά. ἀρνεῖμαι κοιν. ἀρνεῖσθαι Εὐβ. (Κονίστρ.) Μεγίστ. ἀρνεῖσθαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρνεῖσθαι Θράκ. (Σαρεκκλ.) κ.ά. ἀρνεῖσθαι Πόντ. (Οἶν.) ἀρνεῖσθαι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀρνεῖσθαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρνούμενε Τσακων. ἀρρινδούμενε Τσακων. ὀρνεῖσθαι Ρόδ. Σύμ. Ἀόρ. ἐρνίστηκα Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρνίστηκα Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύπρ. Σκῦρ. ἐρνίστα Πόντ. (Οἶν.) Ρόδ. ἀρνίστα Σκῦρ. γ' ἐνικ. ἀρνίστηνε Ἀνδρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρνοῦμαι.

1) Δὲν ὁμολογῶ τι, ἀρνοῦμαι κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ὅλα ποῦ εἶπε τ' ἀρνεῖται τώρα. Δὲν ἀρνοῦμαι τὸ καλὸ ποῦ μοῦ 'κανες. Ἀρνήθηκε ὁλότελα πῶς τὸν ἔδειρε κοιν. Τὸ καλὸ δὲν τὸ ἀρνεῖσθαι Σινασσ. Τὸ ἀρνίστηνε 'ς τὸ δικαστήριον (τὸ ἡρνήθη ἐπὶ δικαστηρίου) Ἀνδρ. 2) Δὲν θέλω κοιν.: Ἀρνεῖται νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸ χρέος του. Ἀρνεῖται νὰ κάνῃ τὴν ὑπηρεσία του κοιν. Ἀρνεῖσθαι νὰ σ' ἔχω φίλο Ζάκ. Ἐρνούδονε 'ς τὴν ἀρχὴ καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ, μὰ ὕστερα ἐθέλημάτεψε (ἡρνεῖτο, ἀλλ' ὕστερα ἡθέλησε, συγκατετέθη) Κρήτ.

3) Ἀπαρνοῦμαι, ἐγκαταλείπω κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων.: Ἀρνήθηκε τὴ θρησκεία του - τὴν πίστιν του - τὸ Χριστό του. Ἀρνήθηκε τὸν ἀντρα της - τὰ παιδιὰ της - τὸ σπίτι του - τὸν πατέρα του κοιν. Ἐρνίστην τὸν Χριστὸν (ἡρνήθη) Οἶν. Ἐρνέθεν τὴν πίστιν αὐτ'

-τὸν Χριστὸν αὐτ' (ἡρνήθη τὴν πίστιν του κτλ.) Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. Ἀνθρώπος σωστός ποιὸς ἐν' τὴν πίστιν αὐτ' κ' ἀρνεῖται (ὅστις εἶναι καλὸς ἄνθρωπος δὲν ἀρνεῖται τὴν πίστιν του. Τὸ κ' ἀρνεῖται ἐκ τοῦ κ' ἀρνεῖται) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. Ν' ἀρνηθῶ τὸ Θεό! (ὄρκος) Κεφαλλ. Μᾶς ἀρνήθηκες! (δὲν μᾶς ἐπισκέπτεσαι πλέον) Ἀθῆν. κ.ά. Ν' ἀρνηθοῦ τὸ Θεό - τὰν κίστι μι! (ν' ἀρνηθῶ τὸν Θεόν - τὴν πίστιν μου) Τσακων. Ἀρνίστηκα τὸ γάλα τῆς μάννας μου (ἐπὶ μεγάλης ἀπελπισίας) Κύπρ. Γιὰ ἔναν παρὰ τὸν Χριστὸν ἀρνεῖται (δι' ἓνα παρὰ τὸν Χριστὸν ἀρνεῖται. Ἐπὶ φιλαργύρου) Κερασ. || Ἀσμ.

Ἀρνὶ 'φαγες κι ἀρνίστης με, 'ρίφι καὶ ξέχασές με κ' ἦπες τὸ ἀλησιμονιᾶς νερό κ' ἐπολησιμόνεσές με Ἀπύρανθ.

Νόπου μὲ φίλειε σ' ἤλεε ποτέ δὲ μ' ἀρναῖται αὐτόθ.

Μ' ἀρνίστηκες ποῦ ν' ἀρνιστῆς τὴ μάννα ποῦ σὲ γέννα, τὸ γάλα ποῦ σὲ βύζαξε νὰ τὸ ξεράσῃς αἷμα

Κρήν.

Εἶδα 'τονε ποῦ μοῦ 'λεγες καὶ τώρα μοῦ τ' ἀρναῖσαι;

Κρήτ.

Ἀσπρο μου τριανταφυλλάκι, | βασιλεῦ τῷ λουλουδιῷ, ποιὸς ἐρνίστη τὴν ἀγάπη, | νὰ τὴν ἀρνιστῶ κ' ἐγὼ

Ρόδ.

Μάννα μ', ἀρνήθου τὸν Χριστὸ καὶ τ' ἅγιο βαγγέλιο τότε θεν' ἀρνηθῶ κ' ἐγὼ τοῦ ναύτη τὴν ἀγάπη

Νίσουρ.

Μ' ἀρνίστητες ποῦ ν' ἀρνιστῆς τῆς μάννας σου τὸ γάλα ποῦ νὰ σὲ ρίξ' ἡ μοῖρα σου σὲ βάσανα μεγάλη

Σκῦρ.

Ὡς τρέχει τὸ κρυγιὸ νερό 'ς τὴ γῆς καὶ δὲ βρονχᾷται νὰ τρέξῃ 'τὰ τὸ αἷμα δὲν ἀπ' ἀγαπᾷ κι ἀρναῖται

Κρήτ.

Δὲν τὸν ἀρνεῖμαι τὸ σταυρὸ κι αὐτὴ τὴ μαυρομμάτα Εὐβ.

Γιατί μ' ἐφίλει κ' ἔλεγεν ἀγάπη δὲν ἀρνεῖται

καὶ τώρα μ' ἀπαρνίστηκε σὰν τὸν καρπὸ 'ς τὸν κάμπο

Κρήν. Συνών. ἀπαρνεῖμαι, ἀπαρνίσκω, *ἀρνίσκω.

ἀρνέλλι τό, ἀμάρτ. ἀρνέλλ' Θράκ. Λέσβ.

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -έλλι.

Μικρὸν ἀρνίον ἐνθ' ἀν.: Ἀρνέλλ' τὸ θέλ'ς, Πετρέλλ'; — Ὅχ' ἀρνέλλ' νὰ μελάξῃ σὰν ἀρνί, Πετρέλλ', λεγώ, νὰ κοιμᾶται σὰν παιδί (εὐθύς μετὰ τὸν τοκετὸν ἡ μαῖα σκορπίζουσα ἐπὶ τῆς κατακεκλιμένης λεχοῦς διαφόρους ξηρούς καρπούς ἐρωτᾷ αὐτὴν κατ' ἔθος ἂν θέλῃ τὸ παιδί νὰ εἶναι ἀρνέλλι ἢ Πετρέλλι, δηλ. μικρὸς Πέτρος, Πετράκης, αὐτὴ δὲ ἀποκρινομένη ἀπαντᾷ, ὅχι ἀρνέλλι νὰ φωνάζῃ σὰν ἀρνί, ἀλλὰ Πετρέλλι διὰ νὰ κοιμᾶται σὰν παιδί) Θράκ. || Ἀσμ.

Τὸ σταφύλι νὰ τὸ φάῃ, | τὸ καρπούζι νὰ τὸ παίξῃ, νὰ κοιμᾶται σὰν τ' ἀρνέλλ', | νὰ ξυπνᾷ σὰ μοσκαρέλλ'

(βαυκάλ.) Θράκ. . Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἄρνημα τό, ἀμάρτ. ἄρνημα Σίφν. ἄρνεμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνεῖμαι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Ἀρνησις, ἀπάρνησις, ἐγκατάλειψις ἐνθ' ἀν.: Τὸ ἄρνημα τῆς μάννας του τὸν ἔκαμε καὶ δὲν εἶδε μὴν ἡμέρα καλὴ 'ς τὴ ζωὴ του Σίφν. Ἀρνεμαν τοῦ Χριστοῦ (ἀλλαξοπιστία, ἐξισλαμισμὸς) Τραπ. Συνών. ἄρνησι 2.

ἄρνησι ἡ, Ζάκ. Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) ἄρνηθ'

Ἵμβρ. Πληθ. ἀρνησία τά, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρνεῖμαι.

